

(De them. Bonn. 363). Но България е била обитавана и отъ други племена. Земята въ която живѣли оногундуритѣ се казвала споредъ К. Порфирогенета *μάχη Βουλγαρία* (De them. 130). Споредъ Шестакова *μάχη* тукъ не може да значи черна, а *неизвѣстна* (тъмна, неясна). Обаче нѣколко реда по-нататѣкъ му хрумва, да ли *μάχη* не е прѣправено отъ *мари*, както и до днесъ се наричатъ *черемиситѣ* (мари значи хора, люди). А думата мари му напомня племето *мера* въ рускитѣ лѣтописи. Възможно е, между племената, които сѣ населявали България да е имало и мари (черемиси).

Горнитѣ прѣдположения, основани на твърдѣ рискувани етимологии, даватъ смѣлость на Шестакова да заключи, че въ Велика България на Волга сѣ живѣли нѣкога скитски, чудски, фино-угърски племена, унгары, комиотири (зиряны, пермяцы, вотицы, вогули, черемиси). Съ тия племена още въ старо време сѣ смѣсили турци (чуваши) и славяни (останали тукъ може би отъ първоначалното движение на народитѣ). Шестаковъ напомня, че ибн-Фодланъ нарича столицата на българитѣ славянски градъ, че българитѣ, пошитани въ Багдадъ, какавъ сѣ народъ, отговорили „народъ смѣсенъ отъ турци и славяни“. „Слѣдователно, вѣроятно е че сѣ финскитѣ племена въ българското царство се сливали *турски и славянски*“. Повечето отъ тия *последниитѣ*, споредъ Шестакова, може да сѣ отделили заедно съ Аспаруха и да сѣ основали българското царство на Дунава. Колкото за туй, че се намиратъ нѣкои *чувашки* думи въ извѣстията за приемницитѣ на Аспаруха (Шестаковъ има очевидно прѣдъ видъ извѣстия именникъ) това не може да служи за доказателство, че пришелцитѣ сѣ *чуваши*, а показва само, че между славянитѣ, дошли съ Аспаруха на балканския полуостровъ, е имало и чувашы, прискѣтственото на които между волжскитѣ българи се доказва отъ надписитѣ на много надгробни паметници. Разликата между дунавскитѣ и волжскитѣ българи е могло да произлѣзе отъ туй, че славянскитѣ елементъ въ волжска България „былъ сильно ослабленъ уходомъ съ Аспарухомъ большой массы славянъ въ дунайскую Б., и что въ ушедшей массѣ тюркскихъ и финскихъ элементовъ было несравненно менѣе, чѣмъ элемента славянскаго“. (р. 71). Това е окончателното заключение на Шестакова за етничния съставъ на населението въ нѣкогашната България на Волга („Волжскую Болгарію населялъ въ древности союзъ племенъ славянскихъ, тюркскихъ и финно угорскихъ“), заключение, което той основава, както виждаме, главно на нѣколко етимологии. Остава да видимъ, какъ той тълкува най-сетнѣ самото име „българинъ“.

Тукъ авторътъ, при всичко, че не е твърдѣ възхитенъ отъ филологичнитѣ способности на византийцитѣ, особенно отъ дарбата имъ, да прѣдаватъ точно чуждитѣ звукове, — (вж. по-горѣ) се довърява напълно на Никифора Григора и приема неговото сближение на името българинъ съ името на рѣката Волга, прибавя обаче единъ по-пълнен разборъ и на *двата* елемента, на които разлага названието. Шестаковъ привежда in extenso на руски извѣстия пасажъ изъ Григора, и тъй като последниятъ